ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: K5oJJyX9ubBAcG_BaQFBog

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Αρ. Προσφυγής 50598/13

IOFIL AE

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε στις 7 Σεπτεμβρίου 2021 ως Τμήμα συσταθέν από τους:

Κσενίζα Τούρκοβιτς (Ksenija Turkovic), *Πρόεδρο*

Πέτερ Πασζολαυ (Peter Paczolay),

Κρυσζτόφ Βόζτυζεκ (Krzysztof Wojtyczek),

Αλένα Πολασκοβα (Alena Polackova),

Ραφφαέλε Σάμπατο (Raffaele Sabato),

Λορέν Σέμπρι Ορλάντ (Lorraine Schembri Orland),

Ιωάννη Κτιστάκη, *δικαστές*,

και την Λιβ Τιγκερστεντ (Liv Tigerstedt), *Αναπληρώτρια Γραμματέα Τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη:

την προσφυγή (αρ. 50598/13) εναντίον της Ελληνικής Δημοκρατίας που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο στις 2 Αυγούστου 2013 σύμφωνα με το Άρθρο 14 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»), από την Ελληνική ανώνυμη εταιρεία Ιωφίλ ΑΕ (Iofil SA) ("η προσφεύγουσα εταιρεία»), η οποία αποκτήθηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2015 από την εταιρεία Ανώνυμος Εταιρεία Τροφίμων Hellenic Quality Foods ·

την απόφαση να ενημερώσει την Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») για την έγκληση σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης και να δηλώσει ως απαράδεκτο το εναπομείναν μέρος της προσφυγής ·

τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την ενάγουσα Κυβέρνηση και τις παρατηρήσεις ως απάντηση που υποβλήθηκαν από την προσφεύγουσα εταιρεία,

Αφού συσκέφθηκε, αποφασίζει ως ακολούθως:

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Η υπόθεση αφορά την επιβολή φόρου στην προσφεύγουσα εταιρεία για συναλλαγή κατά την οποία πώλησε μερικά χρεόγραφα τα οποία κατείχε σε μία θυγατρική εταιρεία και επαναγόρασε χρεόγραφα την επόμενη ημέρα. Η προσφεύγουσα εταιρεία κατήγγειλε πως η επιβολή του φόρου είχε παραβιάσει το δικαίωμά της στην ειρηνική απόλαυση των αγαθών της, καθώς η ανωτέρω αναφερόμενη συναλλαγή απλά εξυπηρέτησε ως μέσο για την επανεκτίμηση των περιουσιακών της στοιχείων προκειμένου να συμμορφωθεί με τη νομική υποχρέωσή της να παρουσιάσει στον ισολογισμό της την πραγματική κατάσταση των περιουσιακών της στοιχείων.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

2. Η αιτούσα είναι ανώνυμη εταιρεία. Συναλλασσόταν με το όνομα Ιωφίλ ΑΕ όταν κατέθεσε την προσφυγή της στο Δικαστήριο, αλλά σε συγχώνευση στις 16 Δεκεμβρίου 2015 την απέκτησε η Ανώνυμος Εταιρεία Τροφίμων Hellenic Quality Foods η οποία συναλλάσσεται με την επωνυμία HQF. Αρχικά εκπροσωπήθηκε από τον κο Σ. Τσακυράκη και τον κ. Φ. Τσίντο και αργότερα από τον κο. Φ. Τσίντο και τον κο. Σ. Σκληρή, δικηγόρους Αθηνών.

3. Η Κυβέρνηση εκπροσωπήθηκε από τους αντιπροσώπους των φορέων της κο. Κ. Γεωργιάδη και κα Α. Μαγριππή, Νομικό Σύμβουλο και Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους αντίστοιχα.

4. Τα στοιχεία της υπόθεσης όπως υποβλήθηκαν από τα μέρη μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

5. Η προσφεύγουσα εταιρεία κατείχε χρεόγραφα μιας θυγατρικής εταιρείας, της BIS Α.Ε., η οποία ήταν εισηγμένη στο χρηματιστήριο. Το 1999 η προσφεύγουσα εταιρεία πώλησε τα χρεόγραφα στην θυγατρική της εταιρεία σε μέλη του δικού της διοικητικού συμβουλίου και επαναγόρασε χρεόγραφα την επόμενη ημέρα. Συγκεκριμένα, στις 11 Νοεμβρίου 1999 η προσφεύγουσα εταιρεία πώλησε 150.000 κοινά χρεόγραφα στην Α.Φ. και ΝΤ .Φ. για συνολική τιμή 2.721.160.800 δραχμές (7.985.786,32 ευρώ (ΕΥΡΩ)), ενώ η μέση τιμή τους την στιγμή της απόκτησής τους ήταν 348.640.060 δραχμές (ΕΥΡΩ 1.023.153,44). Στις 12 Νοεμβρίου 1999 επαναγόρασε χρεόγραφα. Στις 17 Νοεμβρίου 1999 η προσφεύγουσα εταιρεία πώλησε

800.000 κοινά χρεόγραφα στην Ι.Φ. στη συνολική τιμή των 13.290.220.800 δραχμών (ΕΥΡΩ 39.002.790,08), ενώ η μέση αξία τους την στιγμή της απόκτησής τους ήταν 2.887.897,825 δραχμές (ΕΥΡΩ 8.475.109,20). Στις 18 Νοεμβρίου 1999 αγόρασε ξανά χρεόγραφα.

6. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα εταιρεία, εκτέλεσε την ανωτέρω συναλλαγή προκειμένου να συμμορφωθεί με την υποχρέωσή της σύμφωνα με το Νόμο 2190/1920 ώστε να παρουσιάσει στον ετήσιο ισολογισμό της την πραγματική εικόνα των περιουσιακών της στοιχείων, αναφορικά με το γεγονός πως η αξία των χρεογράφων είχε αυξηθεί σημαντικά από την τιμή κατά την ημέρα απόκτησής τους, η οποία ήταν εκείνη που φαινόταν στον ετήσιο ισολογισμό.

7. Οι ανωτέρω αναφερόμενες συναλλαγές προκάλεσαν την αύξηση της τιμής των 12.774.843.800 δραχμών (ΕΥΡΩ 37.490.370 περίπου). Στον ισολογισμό της η προσφεύγουσα εταιρεία καταχώρησε την σχετική αύξηση στην τιμή στον λογαριασμό «Αποθεματικά κεφάλαια» με τον τίτλο «Μη-φορολογήσιμα αποθεματικά κεφάλαια των ειδικών νομικών διατάξεων» (κωδικός 41.08), αφού καταχώρησε το αντίστοιχο ποσό στον λογαριασμό κερδών και ζημιών που αφορά στα χρεόγραφα για εκείνο το οικονομικό έτος (αποτελέσματα χρήσης) (κωδικός 76.04).

8. Στις 9 Νοεμβρίου 2000 η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε φορολογική δήλωσε και συμπεριέλαβε το σχετικό ποσό στο τμήμα που αφορά τα «Κέρδη που προκλήθηκαν από την πώληση χρεογράφων που ήταν καταχωρημένα στο χρηματιστήριο».

9. Στις 23 Νοεμβρίου 2000 η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε μία τροποποιημένη δήλωση φορολογίας εισοδήματος ανακαλώντας την πρώτη της 9ης Νοεμβρίου 2000 και επισυνάπτοντας τον τροποποιημένο ισολογισμό της. Σε αυτή την φορολογική δήλωση η αιτούσα κατέγραψε την σχετική αύξηση στην τιμή σε διαφορετικό λογαριασμό με το όνομα «Διαφορά που προκύπτει από την επανεκτίμηση των χρεογράφων» (κωδικός 41.97). Για την υποβολή αυτής της τροποποιημένης φορολογικής δήλωσης η προσφεύγουσα εταιρεία βασίστηκε στην γνωμοδότηση υπ' αριθμ. 297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών, σύμφωνα με την οποία ποσά που προέρχονται από την πώληση ή επαναγορά χρεογράφων την ίδια ημέρα δεν αντιπροσωπεύουν πραγματικά κέρδη αλλά απλά μία αύξηση στην αξία (υπεραξία) και επομένως δεν πρέπει να θεωρούνται ως πραγματικά κέρδη για ένα δεδομένο έτος.

10. Ο φόρος που προέκυψε από την αρχική φορολογική δήλωση ανήλθε σε 672.022.466 δραχμές (ΕΥΡΩ 1.972.183,27) ενώ ο φόρος που προέκυψε από την τροποποιημένη φορολογική δήλωση ανήλθε στις 170.331.397 δραχμές (ΕΥΡΩ 499.871,28). Σύμφωνα με την προσφεύγουσα εταιρεία, η διαφορά προέκυψε επειδή όταν καταχωρήθηκε στον αποθεματικό λογαριασμό του αρχικού ισολογισμού, το ποσό που προκλήθηκε από την ανωτέρω αναφερόμενη συναλλαγή είχε επίσης καταχωρηθεί στον λογαριασμό κερδών που αφορούσε τα χρεόγραφα για εκείνο το οικονομικό έτος. Αντίθετα, όταν η συναλλαγή καταχωρήθηκε στον αποθεματικό λογαριασμό του τροποποιημένου ισολογισμού, το ποσό δεν φαινόταν στον λογαριασμό κερδών και επομένως δεν επηρέαζε τα κέρδη της εταιρείας.

11. Με την απόφαση υπ' αριθμ. 20032/2001 η αρμόδια ΔΟΥ απέρριψε την τροποποιημένη δήλωση που υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα εταιρεία. Η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε έφεση κατά της απόφασης αυτής στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών. Ισχυρίστηκε πως λόγω νομικής πλάνης αναφορικά με την ερμηνεία και εφαρμογή των σχετικών νομικών διατάξεων, είχε εσφαλμένα καταχωρήσει ως κέρδη στην φορολογική της δήλωση το ποσό που προέκυψε από τις ανωρέρω αναφερόμενες συναλλαγές. ωστόσο, το ποσό αυτό αντιστοιχούσε σε θεωρητικά παρά σε πραγματικά κέρδη σχετικά με το γεγονός πως αντιπροσώπευε μία αύξηση στην τιμή από την πώληση και επαναγορά των χρεογράφων στην θυγατρική της εταιρεία. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα εταιρεία, η πραγματοποίηση της εν λόγω συναλλαγής ήταν ο μόνος τρόπος για να συμμορφωθεί με το Νόμο 2190/1920 και να παρουσιάσει την πραγματική αξία των χρεογράφων στην θυγατρική της εταιρείας η οποία είχε αυξηθεί σημαντικά από την ημερομηνία κατά την οποία είχα αγοραστεί. Με την απόφαση υπ' αριθμ. 89331/2002 το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών δέχθηκε την έφεση θεωρώντας ότι σύμφωνα με το Άρθρο 38 παρ.1 του Νόμου 2238/1994 η σχετική αύξηση στην αξία δεν θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη στον προσδιορισμό των καθαρών κερδών της εταιρείας και επομένως δεν υπόκειτο σε φόρο.

12. Στις 21 Ιανουαρίου 2000 ο προϊστάμενος της αρμόδιας ΔΟΥ κατέθεσε έφεση ενάντια στην πρωτόδικη απόφαση. Ισχυρίστηκε πως η γνωμοδότηση υπ 'αριθμ. 297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στις περιπτώσεις της παρούσας υπόθεσης, καθώς αφορούσε μόνο των πώληση και επαναγορά των χρεογράφων η οποία έλαβε χώρα την ίδια ημέρα, ενώ στην υπόθεση της

προσφεύγουσας εταιρείας δεν υπήρξε κανένα επίσημο συμβόλαιο για την πώληση και την επαναγορά των χρεογράφων την ίδια ημέρα. Η πώληση και επαναγορά των χρεογράφων στην θυγατρική εταιρεία είχα λάβει χώρα σε διαφορετικές εργάσιμες ημέρες, σύμφωνα με τις αποφάσεις διαφορετικών συνεδριάσεων γενικής συνέλευσης · επομένως, τα κέρδη ήταν οριστικά και βέβαια και δεν αποτέλεσαν απλά μία αύξηση στην τιμή. Επιπρόσθετα, προκειμένου η προσφεύγουσα εταιρεία να μπορέσει να επωφεληθεί από το Άρθρο 38 παρ.1 του Νόμου 2238/1994 σε συνδυασμό με την σχετική γνωμοδότηση του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών αναφορικά με την πώληση χρεογράφων και την επαναγορά την επόμενη ημέρα, θα έπρεπε να είχε πιστώσει ένα αφορολόγητο αποθεματικό (λογαριασμός 41.08) στην φορολογική της δήλωση.

13. Με την απόφαση υπ΄ αριθμ. 2112/2004 το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών («το Εφετείο») έκανε δεκτή την έφεση και ακύρωσε την απόφαση υπ 'αριθμ. 8931/2002 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Θεώρησε συγκεκριμένα ως εξής:

«... Σύμφωνα με την ανωτέρω αναφερόμενη νομική διάταξη, τα κέρδη που παράγονται από την πώληση χρεογράφων που έχουν καταχωρηθεί στο Χρηματιστήριο Αθηνών σε τιμή υψηλότερη από την τιμή στην οποία αγοράστηκαν, εξαιρούνται από φόρο, υπό την προϋπόθεση ότι καταχωρούνται σε ειδικό αποθεματικό λογαριασμό. Επομένως, ο εναγόμενος [προσφεύγουσα εταιρεία] επικαλούμενη το Άρθρο 38 παρ.1 του Νόμου 2238/1994, λανθασμένα ισχυρίστηκε πως είχε κάνει λάθος στο νόμο και μεταβίβασε το ανωτέρω αναφερόμενο ποσό το οποίο είχε προκύψει από την πώληση των μετοχών, από τον ειδικό αποθεματικό λογαριασμό στον οποίο είχε ορθώς εμφανιστεί αρχικά, στον λογαριασμό με όνομα «Διαφορά που προέκυψε από την επανεκτίμηση των χρεογράφων» στην τροποποιημένη φορολογική της δήλωση, η οποία ορθώς είχε απορριφθεί από την συνημμένη απόφαση της φορολογικής αρχής. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση έσφαλε αποδεχόμενη τον ισχυρισμό για το αντίθετο αποτέλεσμα. Για το λόγο αυτό, ο σχετικός λόγος της έφεσης θα έπρεπε να γίνει αποδεκτός, η [προσβαλλόμενη] απόφαση θα πρέπει να παραμεριστεί και η έφεση [της προσφεύγουσας εταιρείας] θα πρέπει να απορριφθεί».

14. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2010 η προσφεύγουσα εταιρεία άσκησε έφεση στα σημεία του νόμου ενώπιον του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου. Υποστήριξε μεταξύ άλλων, πως το Εφετείο είχε λανθασμένα εφαρμόσει τα Άρθρο 38 και 61 παρ. 4 του Νόμου 2238/1994 θεωρώντας πως μόνο ο λογαριασμός 41.08 στον οποίο η

εταιρεία είχε αρχικά δηλώσει το ποσό που προήλθε από την συναλλαγή υπό αμφισβήτηση, ήταν ένας ειδικός αποθεματικός λογαριασμός και όχι τον λογαριασμό 41.97 στον οποίο η εταιρεία είχε καταχωρήσει το εν λόγω ποσό στον τροποποιημένο ισολογισμό της. Ακόμα ισχυρίστηκε πως το Εφετείο δεν είχε ασχοληθεί με το ζήτημα της ανάκλησης της αρχικής δήλωσης · επομένως, δεν είχε θίξει την ερώτηση εάν το ποσό που προήλθε από την πώληση και την επαναγορά των χρεογράφων θα έπρεπε να θεωρηθεί κέρδος. Ωστόσο, η προσφεύγουσα εταιρεία είχε χρειαστεί να πληρώσει φόρο για μη-πραγματική κέρδη, σε παράβαση των Άρθρων 4 παρ.5 και 78 του Συντάγματος. Η προσφεύγουσα εταιρεία επίσης ισχυρίστηκε πως το ακυρωτικό δικαστήριο είχε κάνει δεκτή την έφεση βάσει ενός λόγου που δεν προβληθεί από τον ενάγοντα, ο οποίος είχε απλώς ισχυριστεί ότι το Άρθρο 38 παρ.1 του Νόμου 2238/1994 δεν ήταν εφαρμόσιμο επειδή η επαναγορά των χρεογράφων είχε λάβει χώρα μία ημέρα μετά την πώληση. Τέλος, κατά την γνώμη της προσφεύγουσας εταιρείας, η έφεση θα έπρεπε να είχε απορριφθεί επειδή είχε ασκηθεί εκπρόθεσμα.

15. Το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, με την απόφαση υπ' αριθμ. 518/2013, απέρριψε την έφεση για νομικούς λόγους. Συγκεκριμένα, έκρινε ότι όλοι οι λόγοι για την έφεση αυτή είχαν βασιστεί σε εσφαλμένες προϋποθέσεις, καθώς το Εφετείο δεν είχε βασίσει το αιτιολογικό του στην φύση των λογαριασμών 41.08 ή 41.97 ως ειδικοί αποθεματικοί λογαριασμοί που ικανοποίησαν ή δεν ικανοποίησαν τις προϋποθέσεις του Άρθρου 38 του Νόμου 2238/1994, αλλά στο συμπέρασμα ότι το ποσό που προέκυψε από την πώληση των χρεογράφων σε υψηλότερη τιμή από την τιμή στην οποία είχαν αγοραστεί, ανεξαρτήτως της επαναγοράς, είχε επιφέρει κέρδη και όχι μία αύξηση στην τιμή. Επομένως, οι φορολογικές αρχές είχαν ορθά απορρίψει την τροποποιημένη δήλωση, δεδομένου ότι στην αρχική δήλωση η προσφεύγουσα εταιρεία είχε συμπεριλάβει τα κέρδη στον σωστό λογαριασμό.

ΣΥΝΑΦΕΣ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Α. Σύνταγμα

16. Τα σχετικά Άρθρα του Συντάγματος έχουν ως εξής:

Άρθρο 4

«...

5. Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους.»

Άρθρο 78

«1. Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος.

2. Φόρος ή άλλο οποιοδήποτε οικονομικό βάρος δεν μπορεί να επιβληθεί με νόμο αναδρομικής ισχύος που εκτείνεται πέρα από το οικονομικό έτος το προηγούμενο εκείνου κατά το οποίο επιβλήθηκε.

3. Κατ' εξαίρεση, όταν επιβάλλεται ή αυξάνεται εισαγωγικός ή εξαγωγικός δασμός ή φόρος κατανάλωσης, επιτρέπεται η είσπραξή τους από την ημέρα που κατατέθηκε στη Βουλή το σχετικό νομοσχέδιο, υπό τον όρο ότι ο νόμος θα δημοσιευθεί μέσα στην προθεσμία που ορίζει το άρθρο 42 παράγραφος 1 και πάντως το αργότερο μέσα σε δέκα ημέρες από τη λήξη της συνόδου.

4. Το αντικείμενο της φορολογίας, ο φορολογικός συντελεστής, οι απαλλαγές ή εξαιρέσεις από τη φορολογία και η απονομή των συντάξεων δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο νομοθετικής εξουσιοδότησης. Δεν είναι αντίθετος προς την απαγόρευση αυτή ο καθορισμός με νόμο του τρόπου που βεβαιώνεται η συμμετοχή του Κράτους και των δημόσιων γενικά οργανισμών στην αυτόματη υπερτίμηση, που προκαλείται αποκλειστικά από την εκτέλεση δημόσιων έργων στην παρακείμενη ιδιωτική ακίνητη περιουσία.

5. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται να επιβληθούν με εξουσιοδότηση νόμων πλαισίων εξισωτικές ή αντισταθμιστικές εισφορές ή δασμοί, καθώς και να ληφθούν οικονομικά μέτρα στο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων της Χώρας με οικονομικούς οργανισμούς ή μέτρα που αποβλέπουν στην εξασφάλιση της συναλλαγματικής θέσης της Χώρας.»

Β. Νόμος υπ' αριθμ. 2238/1994

17. Ο Νόμος υπ' αριθμ. 2238/1994 (Κώδικας Φορολογίας Εισοδήματος) όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προέβλεπε ως εξής:

Άρθρο 38

«1. Τα κέρδη από την πώληση μετοχών εισηγμένων στο Χρηματιστήριο Αθηνών σε τιμή ανώτερη της τιμής απόκτησης τους, ..., απαλλάσσονται από το φόρο. Η απαλλαγή παρέχεται με την προϋπόθεση ότι τα κέρδη εμφανίζονται σε λογαριασμό ειδικού αποθεματικού με προορισμό το συμψηφισμό ζημιών που τυχόν θα προκύψουν στο μέλλον από την πώληση μετοχών εισηγμένων ή όχι στο Χρηματιστήριο Αθηνών. Σε περίπτωση διανομής ή διάλυσης της επιχείρησης, τα κέρδη αυτά φορολογούνται σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις...».

Άρθρο 61

«...

4. Η δήλωση αποτελεί δεσμευτικό τίτλο για το φορολογούμενο. Μπορεί όμως, για λόγους συγγνωστής πλάνης, να την ανακαλέσει εν όλω ή εν μέρει φέροντας και το βάρος της απόδειξης των πραγματικών περιστατικών που τη συνιστούν.»

Γ. Νόμος 2190/1920

18. Το άρθρο 42α του Νόμου 2190/1920 περί Ανωνύμων Εταιρειών είχε ως εξής κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών:

Άρθρο 42α

«...

2. Οι ετήσιες οικονομικές καταστάσεις καταρτίζονται υποχρεωτικά με βάση τις διατάξεις αυτού του άρθρου, καθώς και των άρθρων 42β, 42γ, 42δ, 42ε, 43 και 43α και εμφανίζουν με απόλυτη σαφήνεια την πραγματική εικόνα της περιουσιακής διάρθρωσης, της χρηματοοικονομικής θέσης και των αποτελεσμάτων χρήσης της εταιρίας.»

Δ. Νόμος 2324/1995

19. Το Άρθρο 16 του Νόμου υπ'αριθμ. 2324/95 έχει ως εξής:

«Επιτρέπεται η κατάρτιση χρηματιστηριακών συμβάσεων πωλήσεως μετοχών εισηγμένων στο χρηματιστήριο με σύμφωνο επαναγοράς των μετοχών την ίδια εργάσιμη ημέρα, όταν ένας τουλάχιστον εντολέας του μέλους του χρηματιστηρίου είναι

πιστωτικό ίδρυμα, ασφαλιστική εταιρία, αμοιβαίο κεφάλαιο ή εταιρία επενδύσεων χαρτοφυλακίου και εφόσον η αξία της συναλλαγής υπερβαίνει το ποσό των εκατό εκατομμυρίων (100.000.000) δραχμών, ύστερα από προηγούμενη άδεια του χρηματιστηρίου, το οποίο ελέγχει τη συνδρομή των προϋποθέσεων που ορίζει αυτή η διάταξη...»

Ε. Γνωμοδότηση υπ'αριθμ. 297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών

20. Σύμφωνα με την γνωμοδότηση υπ' αριθμ. 297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών, μία επίσημη σύμβαση για τη πώληση χρεογράφων και την αυθημερόν επαναγορά σύμφωνα με το Άρθρο 16 του Νόμου υπ' αριθμ. 2324/95 δεν παράγουν πραγματικά κέρδη και επομένως δεν θα έπρεπε να αυξήσουν τα κέρδη της εταιρείας, ούτε θα πρέπει να διανεμηθούν τα ποσά που προκύπτουν. Οι εν λόγω συμβάσεις δεν αφορούν την πραγματική και οριστική πώληση χρεογράφων αλλά απλώς μία αύξηση στην αξία των εν λόγω χρεογράφων, δηλαδή την διαφορά μεταξύ της τιμής κατά την οποία είχε αρχικά αγοραστεί και η οποία εμφανίζεται στα βιβλία και της τρέχουσας τιμής τους στο χρηματιστήριο. Προκύπτει ότι η ανωτέρω αναφερόμενη διαφορά στην τιμή (υπεραξία) δεν θα πρέπει να καταγραφεί στον λογαριασμό κερδών για το οικονομικό έτος, αλλά απευθείας στον ειδικό λογαριασμό 41.97 με ονομασία «Διαφορά που προκύπτει από την επαναξιολόγηση των χρεογράφων». Αναφορικά με την φορολόγηση των ποσών υπό εξέταση, το Υπουργείο Οικονομικών το οποίο είναι το αρμόδιο για το θέμα, εξέδωσε την γνωμοδότηση υπ΄ αριθμ. 11192/10997/12.12.1998 με την έννοια ότι η αύξηση της αξίας εμπίπτει στον σκοπό του Άρθρου 38 του Νόμου υπ'αριθμ. 2238/1994.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

21. Η προσφεύγουσα εταιρεία διαμαρτυρήθηκε σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης ότι η επιβολή φόρου αναφορικά με την πώληση και επαναγορά των χρεογράφων προς την θυγατρική της εταιρείας είχε παραβιάσει το δικαίωμά της για την ειρηνική ενάσκηση της περιουσίας της.

Ο ΝΟΜΟΣ

22. Η προσφεύγουσα εταιρεία διαμαρτυρήθηκε πως η επιβολή του φόρου

αναφορικά με συναλλαγή που είχε εξυπηρετήσει ως μέσο επανεκτίμησης των περιουσιακών στοιχείων είχε παραβιάσει το δικαίωμά της για την ειρηνική ενάσκηση της περιουσίας της όπως εγγυάται το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης, το οποίο αναφέρει τα εξής:

«Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Κανείς δεν δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους όρους από το νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν ωστόσο το δικαίωμα ενός Κράτους από το να θέσει σε ισχύ Νόμους που κρίνει αναγκαίους για τη ρύθμιση της χρήσης αγαθών συμφώνα προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Α. Τα επιχειρήματα των μερών

23. Η Κυβέρνηση διατύπωσε μία προκαταρκτική ένσταση μη-εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων. Κατά την άποψή τους, η προσφεύγουσα εταιρεία δεν είχε επικαλεστεί το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης ή κάποια εσωτερική διάταξη με την ίδια ισχύ ενώπιον των δικαστηρίων της χώρας. Συγκεκριμένα, η προσφευγουσα εταιρεία δεν είχε υποστηρίξει ενώπιον των αρχών της χώρας πως ο φόρος που υποβλήθηκε στην συναλλαγή υπό αμφισβήτηση είχε παραβιάσει τα δικαιώματά της για την ειρηνική απόλαυση των αγαθών της και απέτυχε να καταθέσει αίτηση για ζημίες σύμφωνα με το Άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Επιπρόσθετα, στην έφεσή της στα νομικά σημεία η οποία ασκήθηκε στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, η προσφεύγουσα εταιρεία δεν είχε προσβάλει το συμπέρασμα του Εφετείου ότι το ποσό που δημιουργήθηκε από την συναλλαγή υπό συζήτηση είχε αποτελέσει κέρδη και όχι απλά μία αύξηση τιμής (υπεραξία). Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά που προέβαλε για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου θα πρέπει να απορριφθούν σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρ.1 της Σύμβασης.

24. Εξετάζοντας την ουσία της καταγγελίας, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε πως η προσφεύγουσα εταιρεία είχε πωλήσει και επαναγοράσει χρεόγραφα στην θυγατρική της εταιρεία οικειοθελώς, χωρίς να έχει υποχρέωση από το νόμο να το πράξει. Οι εθνικές

αρχές θεώρησαν ότι η εν λόγω συναλλαγή είχε δημιουργήσει κέρδη και για το λόγο αυτό επέβαλαν φόρο στην συναλλαγή αυτή σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία · η ερμηνεία τους είχε επιβεβαιωθεί από τα εθνικά δικαστήρια. Η προσφεύγουσα εταιρεία ουσιαστικά διαμαρτυρήθηκε για την ερμηνεία του εσωτερικού δικαίου χωρίς να τεκμηριώνει την φερόμενη ζημία που υπέστη.

25. Ακόμα και εάν υποθέσουμε πως υπήρξε παρέμβαση στο δικαίωμα της προσφεύγουσας εταιρείας για την ειρηνική απόλαυση των αγαθών της, η παρέμβαση αυτή είχε εξυπηρετήσει το γενικό συμφέρον διατήρησης της σταθερότητας και βιωσιμότητας της εσωτερικής οικονομίας μέσω της συλλογής φόρων.

26. Ως προς τη νομιμότητα της εν λόγω παρέμβασης, η Κυβέρνηση κατέθεσε πως προκειμένου να στηρίξει την άποψή της, η προσφεύγουσα εταιρεία είχε επικαλεστεί την γνωμοδότηση υπ' αριθμ. 297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών. Ωστόσο, η γνωμοδότηση αυτή είχε ασχοληθεί με διαφορετικό ζήτημα, δηλαδή την πώληση και επαναγορά χρεογράφων την ίδια εργάσιμη ημέρα. Η ερμηνεία της προσφεύγουσας εταιρείας πως οι εν λόγω συναλλαγές είχαν εξαιρεθεί από τον φόρο ακόμα και όταν εκτελέστηκαν με διαφορά λίγων ημερών, είχε υποστηριχθεί μόνο από τον Θ.Γ., ο οποίος είχε γράψει βιβλίο στο οποίο είχε συμπεριλάβει και σχολιάσει διάφορες γνωμοδοτήσεις του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών. Με βάση τις ανωτέρω αναφερόμενες σκέψεις, η προσφεύγουσα εταιρεία – εάν είχε ασκήσει την δέουσα επιμέλεια – γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει πως η συναλλαγή που είχε ολοκληρώσει θα μπορούσε να θεωρηθεί κέρδος και να υπόκειται σε φόρο.

27. Η προσφεύγουσα εταιρεία απάντησε ότι, όσον αφορά την εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων, είχε εγείρει ισχυρισμούς ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων με το ίδιο αποτέλεσμα με εκείνους που προκύπτουν από την Σύμβαση και είχε επικαλεστεί την παραβίαση των δικαιωμάτων της επί της ουσίας. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης, είχε επαρκώς αμφισβητήσει την απόφαση του Εφετείου ενώπιον του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου. Επιπλέον, το Άρθρο 35 της Σύμβασης απαιτεί οι προσφεύγοντες να έχουν προσφύγει σε ένδικα μέσα που ενδέχεται να είναι αποτελεσματικά · στις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, μία αίτηση για ζημίες δεν θα ήταν αποτελεσματική.

28. Η προσφεύγουσα εταιρεία ισχυρίστηκε πως βρέθηκε σε νομικό αδιέξοδο: από την μία πλευρά ήταν υποχρεωμένη σύμφωνα με το Άρθρο 42α του Νόμου

2190/1920 να παρουσιάσει την πραγματική κατάσταση των χρεογράφων που είχε στην κατοχή της και από την άλλη πλευρά η αξία των χρεογράφων είχε αυξηθεί σημαντικά από την τιμή τους κατά την ημέρα απόκτησής τους, που ήταν η τιμή που θα έπρεπε να φαίνεται στον ισολογισμό. Επομένως, η προσφεύγουσα εταιρεία έπρεπε να προχωρήσει σε επανεκτίμηση των χρεογράφων και εκείνη την στιγμή ο μόνος δυνατός τρόπος για να το πράξει ήταν να πωλήσει και να επαναγοράσει. Η επιβολή του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου στην συναλλαγή αυτή είχε επομένως ανέλθει σε παρέμβαση στα δικαιώματά της για την ειρηνική απόλαυση των αγαθών της.

29. Όσον αφορά στη νομιμότητα της παρέμβασης, η προσφεύγουσα εταιρεία ισχυρίστηκε πως οι ισχύουσες νομικές διατάξεις δεν ήταν ούτε προβλέψιμες ούτε ακριβείς, καθώς κλήθηκε να συμμορφωθεί με αντιφατικές υποχρεώσεις. Αναφέρθηκε σε σχέση με αυτό στην γνωμοδότηση του Θ.Γ., συγγραφέα βιβλίου για διάφορες γνωμοδοτήσεις του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών, συμπεριλαμβανομένης της γνωμοδότησης υπ' αριθμ. 297/2432/1998 για την αντιμετώπιση της πώλησης και επαναγοράς χρεογράφων κατά την ίδια εργάσιμη ημέρα. Ο Θ.Γ. είχε περιλάβει ένα σχόλιο στο βιβλίο ισχυριζόμενος πως η ολοκλήρωση της συναλλαγής εντός των επόμενων λίγων ημερών έδειχνε πως ήταν θεωρητική και πως επομένως κανένα πραγματικό κέρδος δεν είχε προκληθεί και δεν θα έπρεπε να επιβληθεί κανένας φόρος. Η προσφεύγουσα εταιρεία ακόμα ισχυρίστηκε πως μία ένδειξη ότι οι ισχύουσες νομικές διατάξεις δεν ήταν επαρκώς προσβάσιμες, προβλέψιμες και ακριβείς, έγκειται στο γεγονός πως είχαν τροποποιηθεί με το Άρθρο 2 του Νόμου 3460/2006 που συγκεκριμένα προέβλεπε πως τα χρηματοοικονομικά μέσα μπορούσαν να αποτιμηθούν στην εύλογη αξία. Στην παρούσα υπόθεση, η συναλλαγή είχα απλά χρησιμεύσει ως μέσο για την προσφεύγουσα εταιρεία ώστε να επανεκτιμήσει τα χρεόγραφά της, όπως αποδείχθηκε από το γεγονός πως χρεόγραφα πωλήθηκαν σε μέλη του διοικητικού συμβουλίου της εταιρείας και αγοράστηκαν την επόμενη εργάσιμη ημέρα.

30. Τέλος, αναφορικά με την επίτευξη ενός δίκαιου υπολοίπου, η προσφεύγουσα εταιρεία σημείωσε ότι η επιβολή του φόρου επί της συναλλαγής υπό συζήτηση, είχε θέσει ένα μη-απαραίτητο και υπερβολικό βάρος σε αυτή. Δεν υπήρχε κανένας λόγος δημοσίου συμφέροντος που να δικαιολογεί την απαίτηση από την προσφεύγουσα εταιρεία να πληρώσει φόρο που ανερχόταν στα δύο-τρίτα της ετήσιας φορολογικής επιβάρυνσής της επειδή είχε επανεκτιμήσει τα χρεόγραφά της

προκειμένου να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις της να παρουσιάσει την πραγματική κατάσταση των περιουσιακών της στοιχείων.

Β. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

31. Το δικαστήριο δεν θεωρεί απαραίτητο να εξετάσει όλους τους ισχυρισμούς που προέβαλαν τα μέρη στην παρούσα υπόθεση καθώς η προσφυγή είναι σε κάθε περίπτωση απαράδεκτη για τους λόγους που καθορίζονται παρακάτω.

1. Γενικές αρχές

32. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει πως η φορολόγηση είναι στην θεωρία μία παρέμβαση με το δικαίωμα που εγγυάται η πρώτη παράγραφος του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, καθώς στερεί από το ενδιαφερόμενο πρόσωπο μία ιδιοκτησία, δηλαδή το χρηματικό ποσό που πρέπει να πληρωθεί. Ενώ η παρέμβαση είναι γενικώς δικαιολογημένη σύμφωνα με την δεύτερη παράγραφο του Άρθρου αυτού, που ρητά προβλέπει εξαίρεση σχετικά με την πληρωμή φόρων ή άλλων συνεισφορών, το ζήτημα είναι παρόλα αυτά στον έλεγχο του Δικαστηρίου, καθώς η ορθή εφαρμογή του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου υπόκειται στην εποπτεία του (δείτε υπόθεση *Burden κατά Ηνωμένου Βασιλείου* [Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης], αρ. 13378/05, παρ.59, ΕΔΔΑ 2008).

33. Το Δικαστήριο θεωρεί πως όταν μιλάει για «δίκαιο» το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου αναφέρεται έμμεσα στην ίδια έννοια που βρίσκεται και σε άλλο σημείο της Σύμβασης, μία έννοια που περιέχει θεσμικό νόμο καθώς και νομολογία. Υπονοεί ποιοτικές απαιτήσεις, ειδικά εκείνες της προσβασιμότητας και προβλεψιμότητας (δείτε *Spacek, s.r.o. κατά της Τσεχικής Δημοκρατίας*, αρ.26449/95, παρ.54, 9 Νοεμβρίου 1999).

34. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, περιστατικό παρέμβασης, συμπεριλαμβανομένου ενός που προέκυψε από μέτρο για την διασφάλιση της πληρωμής των φόρων, πρέπει να επιτύχει μία «δίκαιη ισορροπία» μεταξύ των απαιτήσεων του δημοσίου συμφέροντος της κοινωνίας και των προϋποθέσεων για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ατόμου. Το μέλημα να επιτευχθεί αυτή η ισορροπία αντικατοπτρίζεται στην δομή του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου ως σύνολο, συμπεριλαμβανομένης της δεύτερης παραγράφου: πρέπει να υφίσταται λογική

σχέση της αντιστοιχίας μεταξύ των μέσων που εφαρμόζονται και των επιδιωκόμενων στόχων (δείτε *"Bulves" AD κατά Βουλγαρίας*, αρ. 3991/03, παρ.62, 22 Ιανουαρίου 2009). Συνεπώς, η οικονομική ευθύνη που προκύπτει από την αύξηση των φόρων ή συνεισφορών μπορεί επηρεάζει δυσμενώς την εγγύηση που διασφαλίζεται σύμφωνα με την παρούσα διάταξη εάν θέσει ένα υπερβολικό βάρος στο ενδιαφερόμενο άτομο ή το πρόσωπο ή παρέμβει ουσιαστικά στην οικονομική του θέση (δείτε *Azienda Agricola Silverfunghi S.a.s. και Λοιποί κατά Ιταλίας*, αρ. 48357/07 και 3 άλλες, παρ.102, 24 Ιουνίου 2014).

35. Συνεπώς, το Δικαστήριο δεν μπορεί να μην ασκήσει την εξουσία που έχει ελέγχου και πρέπει να καθορίσει εάν τηρήθηκε η απαραίτητη ισορροπία κατά τρόπο σύμφωνο με το δικαίωμα της προσφεύγουσας εταιρείας για την «ειρηνική απόλαυση των αγαθών [της]» στα πλαίσια ερμηνείας της πρώτης πρότασης του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (δείτε *Sporrong και Lonnroth*, αναφέρεται ανωτέρω, παρ.69· *Lithgow και Λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 8 Ιουλίου 1986, παρ.121-122, Σειρά Α αρ.102, και *Intersplav κατά Ουκρανίας*, αρ. 803/02, παρ.38, 9 Ιανουαρίου 2007).

36. Το Δικαστήριο επίσης επανέλαβε πως ένα ευρύ περιθώριο εκτίμησης συνήθως επιτρέπεται στο Κράτος σύμφωνα με την Σύμβαση όταν πρόκειται για γενικά μέτρα οικονομικής ή κοινωνικής στρατηγικής (δείτε *Wallishauser κατά Αυστρίας (αρ.2)*, αρ.14497/06, παρ.65, 20 Ιουνίου 2013), καθώς επίσης όταν πλαισιώνει και εφαρμόζει πολιτική στον τομέα της φορολόγησης (δείτε, μεταξύ πολλών άλλων αρχών, *Gasus Dosier- und Fordertechnik GmbH εναντίον Ολλανδίας*, 23 Φεβρουαρίου 1995, παρ.60, Σειρά Α, αρ.306-Β και *Stere και Άλλοι εναντίον Ρουμανίας*, αρ.25632/02, παρ.51, 23 Φεβρουαρίου 2006). Λόγω της άμεσης γνώσης της κοινωνίας τους και των αναγκών της, οι εθνικές αρχές είναι θεωρητικά σε καλύτερη θέση από τον διεθνή δικαστή να αποφασίσουν τι είναι «προς το δημόσιο συμφέρον» (δείτε για παράδειγμα, *Maggio και Λοιποί εναντίον Ιταλίας*, αρ. 46286/09 και 4 άλλες, παρ.57, 31 Μαΐου 2011 και *Travers εναντίον Ιταλίας*, αρ. 15117/89, απόφαση Επιτροπής της 16ης Ιανουαρίου 1995) και το Δικαστήριο γενικώς θα σεβαστεί την επιλογή πολιτικής του νομοθετικού σώματος εκτός εάν είναι «προφανώς χωρίς εύλογη βάση» (δείτε *Wallishauser*, αναφέρεται ανωτέρω, παρ.65). Επομένως, πρωτίστως έγκειται στις εθνικές αρχές να αποφασίσουν τον τύπο του φόρου ή των συνεισφορών που επιθυμούν να επιβάλλουν. Αποφάσεις σε αυτόν τον τομέα συνήθως αφορούν επιπρόσθετα μία εκτίμηση των πολιτικών,

οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων που η Σύμβαση εναποθέτει στην αρμοδιότητα των Κρατών μελών, καθώς οι εθνικές αρχές είναι σαφώς σε καλύτερη θέση από τα όργανα της Σύμβασης για να εκτιμήσουν τα εν λόγω προβλήματα (δείτε *Balaz εναντίον Σλοβακίας* (απόφαση), αρ. 60243/00, 16 Σεπτεμβρίου 2003).

2. Εφαρμογή αυτών των αρχών στην παρούσα υπόθεση

(α) εφαρμοστέος κανόνας

37. Το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου στην ουσία εγγυάται το δικαίωμα της ιδιοκτησίας (δείτε *Marckx εναντίον Βελγίου*, 13 Ιουνίου 1979, παρ.63 Σειρά Α αρ.31). Το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου περιλαμβάνει τρεις ξεκάθαρους κανόνες: «ο πρώτος κανόνας που καθορίζεται στην πρώτη πρόταση της πρώτης παραγράφου είναι γενικής φύσεως και διατυπώνει την αρχή της ειρηνικής απόλαυσης των αγαθών· ο δεύτερος κανόνας που περιέχεται στην δεύτερη πρόταση της πρώτης παραγράφου καλύπτει την στέρηση της ιδιοκτησίας και την υπαγωγή της σε ορισμένους όρους· ο τρίτος κανόνας που δηλώνεται στην δεύτερη παράγραφο αναγνωρίζει πως τα Συμβαλλόμενα Κράτη έχουν δικαίωμα μεταξύ άλλων, να ελέγχουν την χρήση της ιδιοκτησίας σύμφωνα με το δημόσιο συμφέρον. Οι τρεις κανόνες ωστόσο δεν είναι «διακριτοί» υπό την έννοια ότι δεν συνδέονται. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας ασχολούνται με ιδιαίτερες περιπτώσεις παρέμβασης στο δικαίωμα ειρηνικής απόλαυσης των αγαθών (ιδιοκτησίας) και επομένως θα πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια του γενικής αρχής που διατυπώνεται στον πρώτο κανόνα» (δείτε μεταξύ άλλων αρχών, *Sporrong και Lonnroth*, αναφέρεται ανωτέρω, παρ.61 · *James και Λοιποί εναντίον Ηνωμένου Βασιλείου*, 21 Φεβρουαρίου 1986, παρ.37, Σειρά Α αρ.98, και *Beyeler εναντίον Ιταλίας* [Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης], αρ.33202/96, παρ.98, ΕΔΔΑ 2001-1).

38. Το Δικαστήριο θα πίστευε πως είναι η πιο φυσική προσέγγιση να εξετάσει την καταγγελία της προσφεύγουσας από μία γωνία ελέγχου της χρήσης της ιδιοκτησίας προς το δημόσιο συμφέρον «για να διασφαλίσει την πληρωμή του φόρου», που εμπίπτει στον κανόνα της δεύτερης παραγράφου του Άρθρου 1 (δείτε National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society και Yorkshire Building Society κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 23 Οκτωβρίου 1997, παρ. 79, Εκθέσεις Αποφάσεων 1997-VII).

(β) εάν υπήρξε παρέμβαση

39. Τα μέρη δεν αμφισβήτησαν πως η επιβολή του φόρου από τις Ελληνικές φορολογικές αρχές στην επίμαχη συναλλαγή της προσφεύγουσας εταιρείας αποτελούν παρέμβαση από δημόσια αρχή στην απόλαυση των αγαθών της προσφεύγουσας εταιρείας στα πλαίσια ερμηνείας του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης.

(γ) εάν η παρέμβαση αυτή ήταν νόμιμη

40. Το Δικαστήριο παρατηρεί πως ο κύριος ισχυρισμός της προσφεύγουσας εταιρείας ήταν πως η επιβολή του φόρου δεν ήταν νόμιμη, καθώς είχε πωλήσει και επαναγοράσει χρεόγραφα προκειμένου να συμμορφωθεί με την υποχρέωσή της να παρουσιάσει την πραγματική κατάσταση των περιουσιακών της στοιχείων στον ισολογισμό και να απεικονίσει την αύξηση της αξίας των χρεογράφων που κατείχε. Από αυτή την άποψη η προσφεύγουσα εταιρεία δεν προσέβαλε την διάταξη βάσει της οποίας είχε επιβληθεί ο επίμαχος φόρος, αλλά μάλλον την ερμηνεία του Άρθρου 38 παρ.1 του Νόμου 2238/1994, διαμαρτυρόμενη πως η συναλλαγή που είχε εκτελέσει θα έπρεπε να υπόκειται στον σκοπό της τελευταίας αυτής διάταξης. Για τον σκοπό αυτό αναφέρθηκε στην γνωμοδότηση υπ' αριθμ.297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών και σε γνωμοδότηση που δόθηκε από τον Θ.Γ., ο οποίος έκρινε πως η ολοκλήρωση μιας συναλλαγής κατά τις επόμενες εργάσιμες ημέρες έδειχνε πως η συναλλαγή ήταν πλασματική και δεν είχε προκαλέσει πραγματικά κέρδη.

41. Προκύπτει από τις αποφάσεις που παραθέτονται ενώπιον του Δικαστηρίου πως τα εθνικά δικαστήρια θεώρησαν την συναλλαγή υπό αμφισβήτηση πως είναι πραγματική συναλλαγή που δημιούργησε κέρδη και επομένως ήταν εκτός του αντικειμένου του Άρθρου 38 του Νόμου 2238/1994, σύμφωνα με τον οποίο ανάλογες συναλλαγές δεν υπόκεινται σε φόρο.

42. Υπό αυτό το πρίσμα το Δικαστήριο επαναλαμβάνει πως η εξουσία του να επανεξετάσει την συμμόρφωση με το εθνικό δίκαιο είναι περιορισμένη. Πρωτίστως αφορά στις εθνικές αρχές, δηλαδή τα δικαστήρια, να ερμηνεύσουν και να εφαρμόσουν το εθνικό δίκαιο, ακόμα και στους τομείς εκείνους όπου η Σύμβαση «ενσωματώνει» τους κανόνες αυτού του νόμου, καθώς οι εθνικές αρχές είναι εκ των πραγμάτων

ιδιαιτέρως ικανές να ρυθμίσουν τα ζητήματα που προκύπτουν σχετικά με αυτό (δείτε *Zagrebacka banka d.d. κατά Κροατίας*, αρ. 39544/05, παρ. 263, 12 Δεκεμβρίου 2013). Εκτός εάν η ερμηνεία είναι αυθαίρετη ή προφανώς αδικαιολόγητη, ο ρόλος του Δικαστηρίου περιορίζεται στο να εξακριβώσει εάν οι επιπτώσεις αυτής της ερμηνείας είναι συμβατές με την Σύμβαση. Αυτή η αρχή είναι ιδιαίτερα σχετικά με μία υπόθεση όπως η παρούσα η οποία αφορά έναν άκρως εξειδικευμένο και τεχνικό τομέα του νόμου (δείτε *mutatis mutandis, Anheuser-Busch Inc. κατά Πορτογαλίας* [Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης], αρ.73049/01, παρ. 83, ΕΔΔΑ 2007-Ι).

43. Στρεφόμενο στις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, το Δικαστήριο παρατηρεί πως η γνωμοδότηση του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών αναφέρεται στην φορολογική αντιμετώπιση των κερδών που προκαλούνται από μία συναλλαγή που εμπίπτει στο αντικείμενο του Άρθρου 16 του Νόμου 2324/95, δηλαδή στην πώληση και επαναγορά χρεογράφων μέσα στην ίδια εργάσιμη ημέρα. Επιπρόσθετα παρατηρεί πως οι φορολογικές αρχές δεν αποδέχθηκαν την τροποποιημένη δήλωση φόρου που υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα εταιρεία, για τους λόγους πως η συναλλαγή είχε επιφέρει κέρδη και είχε ολοκληρωθεί σε διαφορετικές εργάσιμες ημέρες. Επομένως, κατά την άποψη των αρχών, το Άρθρο 38 παρ.1 του Νόμου 2238/1994, σε συνδυασμό με την γνωμοδότηση υπ΄αριθμ. 297/2432/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών, δεν ήταν εφαρμόσιμο (δείτε την έφεση που υποβλήθηκε από την φορολογική αρχή, παράγραφος 12 ανωτέρω). Το Εφετείο και επομένως το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε την ερμηνεία αυτή.

44. Από αυτή την άποψη το Δικαστήριο σημειώνει πως η ερμηνεία υπό αμφισβήτηση απορρέει απευθείας από την διατύπωση του Άρθρου 16 του Νόμου 2324/95 και της γνωμοδότησης 297/2324/1998 του Εθνικού Συμβουλίου Λογιστών. Αναφορικά με την εναλλακτική ερμηνεία που προβάλλεται από την προσφεύγουσα εταιρεία και βασίζεται στην γνωμοδότηση του Θ.Γ., το Δικαστήριο σημειώνει πως μία ακαδημαϊκή θεωρία δεν μπορεί να αντικαταστήσει την ερμηνεία που δίνεται σε νομική διάταξη από τις αρχές, ιδιαίτερα σε ανάλογες περιστάσεις όπως στην παρούσα υπόθεση στην οποία φαίνεται πως η θεωρία υπό εξέταση δεν υποστηρίζεται ευρέως.

45. Αντίθετα προς ότι ισχυρίστηκε η προσφεύγουσα εταιρεία, δεν υπήρξε νομικό αδιέξοδο καθώς ήταν εξολοκλήρου δυνατό για την εταιρεία να πωλήσει και να

επαναγοράσει χρεόγραφα προκειμένου να παρουσιάσει τα πραγματικά περιουσιακά της στοιχεία χωρίς να φορολογηθεί σύμφωνα με τους ειδικούς όρους που καθορίζονται στο Άρθρο 16 του Νόμου 2324/95. Η προσφεύγουσα εταιρεία ωστόσο, δεν συμμορφώθηκε με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται σε αυτό (παράγραφος 15 ανωτέρω). Τα εθνικά δικαστήρια επομένως επιβεβαίωσαν την εκτίμηση των φορολογικών αρχών πως η συναλλαγή είχε επιφέρει κέρδη και υπόκειντο σε φόρο. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, η εκτίμηση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί προφανώς αδικαιολόγητη ή αυθαίρετη.

46. Το Δικαστήριο κρίνει επομένως, πως οι ισχύουσες νομικές διατάξεις ήταν επαρκώς προσβάσιμες και προβλέψιμες και συμπεραίνει πως η παρέμβαση για την οποία έγινε η καταγγελία είχε επαρκή νομική βάση στο Ελληνικό δίκαιο ώστε να συμμορφώνεται με τις προϋποθέσεις της δεύτερης παραγράφου του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

(δ) Το δημόσιο συμφέρον

47. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε πως η παρέμβαση στο δικαίωμα της προσφεύγουσας εταιρείας για την ειρηνική απόλαυση των αγαθών της υπηρέτησε το δημόσιο συμφέρον διατηρώντας την σταθερότητα και βιωσιμότητα της εγχώριας οικονομίας μέσω της συλλογής φόρων. Η προσφεύγουσα εταιρεία δεν αμφισβήτησε αυτό το επιχείρημα. Το Δικαστήριο δεν βλέπει κάποιο λόγο να κρίνει το αντίθετο και επομένως συμπεραίνει πως ο επίμαχος φόρος εξυπηρέτησε έναν σκοπό προς το δημόσιο συμφέρον.

(ε) εάν επιτεύχθηκε δίκαιη ισορροπία μεταξύ των αντικρουόμενων συμφερόντων

48. Στρεφόμενο στην ερώτηση εάν επιτεύχθηκε δίκαιη ισορροπία μεταξύ των αντικρουόμενων συμφερόντων, το Δικαστήριο επισημαίνει πως η προσφεύγουσα εταιρεία διαμαρτυρήθηκε πως ο φόρος που επιβλήθηκε σε εκείνη αναφορικά με την συναλλαγή υπό αμφισβήτηση ανήλθε στα δύο τρίτα του φόρου που της είχε ζητηθεί να πληρώσει για εκείνο το οικονομικό έτος. Ωστόσο, κατά την άποψη του Δικαστηρίου αυτό το γεγονός από μόνο του δεν επαρκεί για να αποδείξει πως ο φόρος που

επιβλήθηκε δεν ήταν αναλογικός. Συγκεκριμένα, καμία καταγγελία δεν έγινε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ή του Δικαστηρίου αυτού με την έννοια ότι το ποσοστό του φόρου που επιβλήθηκε ήταν δυσανάλογο με το κέρδος που προέκυψε ή προς την συνολική οικονομική κατάσταση της προσφεύγουσας εταιρείας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν βρίσκει καμία ένδειξή ότι οι αρχές δεν κατάφεραν να επιτύχουν μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος για την συλλογή φόρων και του δικαιώματος της προσφεύγουσας εταιρείας για την ειρηνική απόλαυση των αγαθών της. Το Δικαστήριο επίσης σημειώνει πως δεν υπάρχει καμία απόδειξη στην δικογραφία – και σε κάθε περίπτωση δεν υποβλήθηκε ισχυρισμός από την προσφεύγουσα εταιρεία – πως η επιβολή ανάλογου ποσού υπονόμευσε ουσιαστικά την οικονομική κατάσταση της προσφεύγουσας εταιρείας. Αυτός είναι ένας από τους παράγοντες στους οποίους έδωσε βάρος το Δικαστήριο όταν εκτίμησε εάν είχε επιτευχθεί δίκαιη ισορροπία σε δεδομένη υπόθεση (δείτε *Ν.Κ.Μ. κατά Ουγγαρίας*, αναφέρεται ανωτέρω, παρ.42 με περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία του Δικαστηρίου, και *Cacciato κατά Ιταλίας* (απόφ.) αρ.60633/16, 16 Ιανουαρίου 2018). Εν όψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει πως ο φόρος που υποχρεώθηκε να πληρώσει η προσφεύγουσα εταιρεία προς τις αρχές μπορεί να θεωρηθεί πως επηρεάζει δυσμενώς τα ιδιοκτησιακά της δικαιώματα σε τέτοιο βαθμό που θα ήταν δυσανάλογο ή θα ανερχόταν σε κατάχρηση του Δικαιώματος του Κράτους σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου για τη επιβολή φόρων.

49. Λαμβάνοντας υπόψη το ευρύ περιθώριο εκτίμησης που τα Κράτη έχουν σε φορολογικά ζητήματα, το Δικαστήριο επομένως κρίνει πως οι ενέργειες που έγιναν από το εναγόμενο Κράτος κατά την επιβολή φόρου στην συναλλαγή υπό εξέταση, επειδή η πώληση και επαναγορά των χρεογράφων έλαβαν χώρα σε διαφορετικές εργάσιμες ημέρες και όχι την ίδια ημέρα, δεν ανέτρεψε την ισορροπία που θα έπρεπε να είχε επιτευχθεί μεταξύ της προστασίας των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας εταιρείας και του δημοσίου συμφέροντος στην διασφάλιση της πληρωμής των φόρων.

Γ. Συμπέρασμα

50. Εν όψει των ανωτέρω εκτιμήσεων το Δικαστήριο κρίνει ότι η ανάμειξη στο δικαίωμα της προσφεύγουσας εταιρείας για την ειρηνική απόλαυση των αγαθών της

ήταν δικαιολογημένη σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης.

51. Κατόπιν αυτών η προσφυγή είναι απαράδεκτη σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρ.3 εδάφιο α΄ της Σύμβασης ως προφανώς αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρ.4 αυτής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Οκτωβρίου 2021.

(υπογραφή)	(υπογραφή)
Λιβ Τιγκερστεντ	Κσενιζα Τούρκοβιτς
(Liv Tigerstedt)	(Ksenija Turkovic)
Αναπληρώτρια Γραμματέας Τμήματος	Πρόεδρος

Σύνολο σελίδων εγγράφου που μεταφράστηκε: 16

Σύνολο σελίδων μετάφρασης: 22

Επίσημη μετάφραση ως προς την πιστή και ακριβή απόδοση του περιεχομένου χωρίς μεταβολές από την Αγγλική γλώσσα στην Ελληνική Γλώσσα.

Αθήνα, 22 Δεκεμβρίου 2021. Ελένη Λιάκουρα, Πιστοποιημένη Μεταφράστρια

ELENI LIAKOURA Digitally signed by ELENI LIAKOURA Date: 2021.12.22 20:03:35 +02'00'

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

747004 ΕΕΑ

T : +33 (0)3 88 41 20 18
F : +33 (0)3 88 41 27 30
www.echr.coe.int

Madame Evgenia VELONI
Présidente du Conseil Juridique de l'Etat
Agent du Gouvernement hellénique
devant la Cour européenne des droits de l'homme
68, rue Akadimias et Ch. Trikoupi
106 78 ATHENES
GRÈCE

FIRST SECTION

ECHR-LE11.1G 101
AGK/ALN/apg

7 October 2021

Ν.Σ.Κ. - ΚΥ
ΔΒ 135867 / 15.10.2021 1/1

Application no. 50598/13
Iofil AE v. Greece

Dear Madam,

I write to inform you that the European Court of Human Rights decided on 7 September 2021, after having deliberated, that the above application was inadmissible. A copy of the decision is enclosed. The decision is also available on the Court's Internet site (hudoc.echr.coe.int/sites/eng).

The present communication is made pursuant to Rule 56 § 2 of the Rules of Court.

Yours faithfully,

Liv Tigerstedt
Deputy Section Registrar

Enc.: Decision

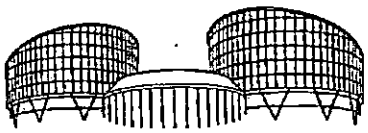

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

FIRST SECTION

DECISION

Application no. 50598/13
IOFIL AE
against Greece

The European Court of Human Rights (First Section), sitting on 7 September 2021 as a Chamber composed of:

Ksenija Turković, *President,*
Péter Paczolay,
Krzysztof Wojtyczek,
Alena Poláčková,
Raffaele Sabato,
Lorraine Schembri Orland,
Ioannis Ktistakis, *judges,*
and Liv Tigerstedt, *Deputy Section Registrar,*

Having regard to:

the application (no. 50598/13) against the Hellenic Republic lodged with the Court on 2 August 2013 under Article 34 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms ("the Convention") by a Greek limited liability company, Iofil AE ("the applicant company"), which on 16 December 2015 was acquired by the company Hellenic Quality Foods Anonymos Etaireia Trofimon;

the decision to give notice to the Greek Government ("the Government") of the complaint under Article 1 of Protocol No. 1 to the Convention and to declare inadmissible the remainder of the application;

the observations submitted by the respondent Government and the observations in reply submitted by the applicant company,

Having deliberated, decides as follows:

INTRODUCTION

1. The case concerns the imposition of tax on the applicant company for a transaction in which it sold some securities which it held in a subsidiary company and repurchased securities the next day. The applicant company

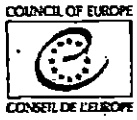

complained that the imposition of the tax had violated its right to the peaceful enjoyment of its possessions, as the above-mentioned transaction had merely served as a means of revaluing its assets in order to comply with its legal obligation to present in its balance sheet the real situation of its assets.

THE FACTS

2. The applicant is a limited liability company. It was trading under the name Iofil AE when it lodged its application with the Court, but in a merger of 16 December 2015 it was acquired by Hellenic Quality Foods Anonymos Etaireia Trofimon, trading as HQF. It was initially represented by Mr S. Tsakyrakis and Mr F. Tsintos and later by Mr F. Tsintos and Mr S. Skliris, lawyers practising in Athens.

3. The Government were represented by their Agent's delegates, Mr K. Georgiadis and Mrs A. Magrippi, Senior Advisor and Legal Representative at the State Legal Council respectively.

4. The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

5. The applicant company owned securities in a subsidiary company, BIS S.A., that was listed on the stock market. In 1999 the applicant company sold the securities in its subsidiary company to members of its own board of directors and repurchased securities the next day. In particular, on 11 November 1999 the applicant company sold 150,000 common securities to A.F. and D.F. for a total price of 2,721,160,800 drachmas (7,985,786.32 euros (EUR)), whereas their average value at the time of their acquisition had been 348,640,060 drachmas (EUR 1,023,153.44). On 12 November 1999 it repurchased securities. On 17 November 1999 the applicant company sold 800,000 common securities to I.F. for a total price of 13,290,220,800 drachmas (EUR 39,002,790.08), whereas their average value at the time of their acquisition had been 2,887,897,825 drachmas (EUR 8,475,109.20). On 18 November 1999 it bought securities again.

6. According to the applicant company, it performed the above transaction in order to comply with its obligation under Law no. 2190/1920 to present in its annual balance sheet the real situation (*πραγματική εικόνα*) of its assets, having regard to the fact that the value of securities had increased significantly from the price on the date of their acquisition, which was the one that featured in the annual balance sheet.

7. The above-mentioned transactions generated the rise in value of 12,774,843,800 drachmas (EUR 37,490,370 approximately). In its balance sheet, the applicant company registered the relevant rise in value in the account "Reserve funds" under the title "Non-taxable reserve funds of special legal provisions" (code 41.08), after it had entered the relevant

amount in the profit and loss account relating to securities for that financial year (*αποτελέσματα χρήσης*) (code 76.04).

8. On 9 November 2000 the applicant company submitted a tax return and included the relevant amount in the section concerning "Profits generated from selling securities listed on the stock market".

9. On 23 November 2000 the applicant company submitted an amended income tax return revoking the one of 9 November 2000 and attaching its amended balance sheet. In this tax return the applicant recorded the relevant rise in value in a different account called "Difference resulting from revaluation of securities" (code 41.97). In submitting this amended tax return the applicant company relied on opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants, according to which amounts generated from the sale and repurchase of securities on the same day did not represent real profits but merely a rise in value (*υπεραξία*) and therefore should not be considered as real profits for a given year.

10. The tax resulting from the initial tax return amounted to 672,022,466 drachmas (EUR 1,972,183.27), whereas the tax resulting from the amended tax return amounted to 170,331,397 drachmas (EUR 499,871.28). According to the applicant company, the difference arose because, when recorded in the reserve account of the initial balance sheet, the amount generated by the above-mentioned transaction had also been recorded in the profit account relating to securities for that financial year. By contrast, when the transaction was entered in the reserve account of the amended balance sheet, the amount did not appear in the profit account and therefore did not affect the company's profits.

11. By decision no. 20032/2001 the relevant tax office rejected the amended tax return submitted by the applicant company. The applicant company lodged an appeal against that decision with the Athens Administrative Court of First Instance. It claimed that owing to an error of law (*νομική πλάνη*) concerning the interpretation and application of the relevant legal provisions, it had erroneously entered as profits in its tax return the amount resulting from the above-mentioned transactions. However, that amount corresponded to notional rather than real profits, having regard to the fact that it represented a rise in value from the sale and repurchase of securities in its subsidiary company. According to the applicant company, performing such transaction was the only way to comply with Law no. 2190/1920 and present the real value of the securities in its subsidiary company, which had significantly increased since the date on which they had been bought. By judgment no. 8931/2002 the Athens Administrative Court of First Instance granted the appeal, holding that, pursuant to Article 38 § 1 of Law no. 2238/1994, the relevant rise in value should not be taken into account in the determination of the net profits of the company and was therefore not subject to tax.

12. On 21 January 2000 the head of the relevant tax office lodged an appeal against the first-instance decision. He argued that opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants was not applicable in the circumstances of the present case, as it only concerned the sale and repurchasing of securities which took place on the same day, whereas in the applicant company's case there had been no formal contract for the sale and repurchasing of securities on the same day. The sale and repurchase of securities in the subsidiary company had taken place on different business days, pursuant to the decisions of different general assembly meetings; therefore, the profits had been definitive and certain (*οριστικά και βεβαία*) and had not simply constituted a rise in value. In addition, in order for the applicant company to be able to benefit from Article 38 § 1 of Law no. 2238/1994 in conjunction with the relevant opinion of the National Board of Accountants regarding the sale of securities and the repurchase the next day, it should have credited a tax-free reserve (account 41.08) in its tax return.

13. By decision no. 2112/2004 the Athens Administrative Court of Appeal ("the Court of Appeal") granted the appeal and annulled judgment no. 8931/2002 of the Athens Administrative Court of First Instance. It held in particular as follows:

> "... Under the aforementioned legal provision, the profits generated by selling securities listed on the Athens Stock Exchange at a price higher than the price at which they were bought are exempted from tax, provided that they are entered in a special reserve account. Therefore, the respondent [applicant company], invoking Article 38 § 1 of Law no. 2238/1994, erroneously argued that it had committed an error in law and transferred the above-mentioned amount, which had resulted from the selling of securities, from the special reserve account in which it had correctly appeared initially, to the account entitled "Difference resulting from revaluation of securities" in its amended income tax return, which was correctly rejected by the attached decision of the tax authority. Consequently, the [contested] judgment erred by accepting the argument to the opposite effect. For this reason, the relevant ground of appeal should be accepted, the [contested] judgment should be set aside and the appeal [of the applicant company] should be dismissed".

14. On 9 September 2010 the applicant company lodged an appeal on points of law with the Supreme Administrative Court. It argued, *inter alia*, that the Court of Appeal had erroneously applied Articles 38 and 61 § 4 of Law no. 2238/1994 by holding that only account 41.08, in which the company had initially declared the amount generated by the transaction in question, was a special reserve account, and not account 41.97, in which the company had recorded the said amount in its amended balance sheet. It further argued that the Court of Appeal had not dealt with the issue of the revocation of the initial tax return; therefore, it had not addressed the question whether the amount generated from the sale and repurchase of securities should be considered profit. However, the applicant company had been required to pay tax on non-real profits, in violation of Articles 4 § 5

and 78 of the Constitution. The applicant company also maintained that the appellate court had granted the appeal on a ground not put forward by the appellant, who had merely argued that Article 38 § 1 of Law no. 2238/1994 was not applicable because the repurchase of securities had taken place a day after the sale. Lastly, in the applicant company's view, the appeal should have been dismissed as being lodged out of time.

15. The Supreme Administrative Court, by decision no. 518/2013, dismissed the appeal on points of law. In particular, it held that all the grounds for that appeal were based on incorrect premises, as the Court of Appeal had not based its reasoning on the nature of accounts 41.08 or 41.97 as special reserve accounts that satisfied or did not satisfy the conditions of Article 38 of Law no. 2238/1994, but on the conclusion that the amount generated from the sale of the securities at a price higher than the price at which they had been bought, regardless of the repurchase, had constituted profits and not a rise in value. Therefore, the tax authorities had correctly rejected the amended tax return, given that in the initial tax return the applicant company had included the profits in the correct account.

RELEVANT LEGAL FRAMEWORK AND PRACTICE

A. Constitution

16. The relevant Articles of the Constitution read as follows:

Article 4

"...

5. Greek citizens shall contribute without distinction to public charges in proportion to their means."

Article 78

"1. No tax shall be levied without a statute enacted by Parliament specifying the subject of the taxation and the income, type of property, expenses and transactions or categories thereof to which the tax pertains.

2. No tax or other financial charge may be imposed by retroactive application of a statute extending further back than the fiscal year preceding the imposition of the tax.

3. By way of exception, in the case of imposition or increase of an import or export duty or a consumer tax, collection thereof shall be permitted as of the date on which the bill is tabled in Parliament, on condition that the statute is published within the time-limit specified in Article 42 § 1, and in any case not later than ten days following the end of the parliamentary session.

4. The object of taxation, tax rates, tax abatements and exemptions and the granting of pensions may not be subject to legislative delegation. This prohibition does not preclude the determination by law of the manner of assessing the share of the State or public agencies in general in the automatic increase in the value of private immovable

property adjoining the site of construction of public works and resulting exclusively therefrom.

5. In exceptional cases it shall be permitted to impose balancing or counteractive charges or duties by means of delegation of framework legislation, and to impose, within the context of the country's international relations with economic organisations, economic measures or measures concerning the safeguarding of the country's foreign-exchange position."

B. Law no. 2238/1994

17. Law no. 2238/1994 (Income Taxation Code) as in force at the material time, provided as follows:

Article 38

"1. Profits from the selling of securities listed on the Athens stock market at a price higher than the price at which they were bought ... shall be exempted from tax. The exemption shall apply on condition that the profits are recorded in a special reserve account so as to be set off against future losses from the selling of securities that may or may not be listed on the Athens stock market. In the case of distribution of assets or dissolution of the company, those profits shall be taxed according to the applicable provisions...".

Article 61

"...

4. The [tax] return is binding on the taxpayer. However, he or she may revoke it in whole or in part, on grounds of excusable error, while bearing the burden of proving the facts which constitute that error."

C. Law no. 2190/1920

18. Article 42a of Law 2190/1920 on limited liability companies read as follows at the material time:

Article 42a

"...

2. The annual financial statements shall be prepared in accordance with the provisions of this Article, as well as Articles 42b, 42c, 42d, 42e, 43 and 43a, and shall show with absolute clarity the real situation of the company's asset structure, financial position and profit and loss account."

D. Law no. 2324/1995

19. Article 16 of Law no. 2324/95 reads as follows:

"A contract for the sale of securities listed on the stock market with a repurchase agreement on the same business day shall be allowed, provided that at least one client of the company listed on the stock market is a credit institution, an insurance

company, a mutual fund or a portfolio investment company, and that the transaction value exceeds an amount of one hundred million (100,000,000) drachmas, subject to the prior permission of the stock exchange, which shall verify compliance with the conditions set out in this order ..."

E. Opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants

20. According to opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants, a formal agreement for the sale of securities and the repurchase on the same day under Article 16 of Law no. 2324/95 does not generate real profits and therefore should not increase the company's profits, nor should the resulting amounts be distributed. Such agreements do not concern the real and definitive sale of securities but merely a rise in value of the said securities, that is to say the difference between the price at which they were originally bought, and which appears in the books, and their current price on the stock market. It follows that the above-mentioned difference in price (rise in value) should not be recorded in the profits account for the financial year, but directly in the special account 41.97 entitled "Difference resulting from the revaluation of securities". As regards the taxation of the amounts in question, the Ministry of Finance, which is competent in the matter, issued opinion no. 11192/10997/23.12.1998 to the effect that the increase in value falls within the scope of Article 38 of Law no. 2238/1994.

COMPLAINT

21. The applicant company complained under Article 1 of Protocol No. 1 to the Convention that the imposition of tax in respect of the sale and repurchase of securities in its subsidiary company had violated its right to the peaceful enjoyment of its property.

THE LAW

22. The applicant company complained that the imposition of tax in respect of a transaction that had served as a means of revaluing assets had violated its right to the peaceful enjoyment of its possessions as guaranteed by Article 1 of Protocol No.1 to the Convention, which reads as follows:

> "Every natural or legal person is entitled to the peaceful enjoyment of his possessions. No one shall be deprived of his possessions except in the public interest and subject to the conditions provided for by law and by the general principles of international law.
>
> The preceding provisions shall not, however, in any way impair the right of a State to enforce such laws as it deems necessary to control the use of property in accordance with the general interest or to secure the payment of taxes or other contributions or penalties."

A. The parties' arguments

23. The Government put forward a preliminary objection of non-exhaustion of domestic remedies. In their view, the applicant company had not invoked Article 1 of Protocol No. 1 to the Convention or any domestic provisions to the same effect before the domestic courts. In particular, the applicant company had not alleged before the domestic authorities that the tax imposed on the disputed transaction had violated its right to the peaceful enjoyment of its property, and had failed to lodge an application for damages under Article 105 of the Introductory Law to the Civil Code. In addition, in its appeal on points of law lodged with the Supreme Administrative Court, the applicant company had not contested the conclusion of the Court of Appeal that the amount generated by the transaction at issue had constituted profits and not simply a rise in value. Therefore, those arguments, raised for the first time before the Court, should be rejected pursuant to Article 35 § 1 of the Convention.

24. Turning to the substance of the complaint, the Government argued that the applicant company had sold and repurchased securities in its subsidiary company of its own accord, without being obliged to do so by law. The domestic authorities took the view that the said transaction had generated profits and they had thus imposed tax on that transaction pursuant to the applicable legislation; their interpretation had been confirmed by the domestic courts. The applicant company in essence complained about the interpretation of domestic law, without substantiating the alleged damage it had suffered.

25. Even assuming that there had been interference with the applicant company's right to the peaceful enjoyment of its property, that interference had served the general interest of preserving the stability and sustainability of the domestic economy through the collection of taxes.

26. As to the lawfulness of such interference, the Government submitted that, in order to support its view, the applicant company had invoked opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants. However, that opinion had dealt with a different issue, namely the sale and repurchase of securities on the same business day. The applicant company's interpretation, that such transactions were exempted from tax even when performed with a difference of a few days, was only supported by Th.G., who had written a book in which he had included and commented on various opinions of the National Board of Accountants. Based on the above-mentioned considerations, the applicant company – if it had exercised due diligence – had known or ought to have known that the transaction it had concluded could be considered profit and be subject to tax.

27. The applicant company replied that, in so far as exhaustion of domestic remedies was concerned, it had raised before the domestic courts arguments to the same effect as those deriving from the Convention and had

invoked the violation of its rights in substance. Contrary to the Government's arguments, it had adequately contested the decision of the Court of Appeal before the Supreme Administrative Court. Moreover, Article 35 of the Convention required applicants to have recourse to remedies likely to be effective; in the circumstances of the present case, an application for damages would not have been effective.

28. The applicant company argued that it had found itself in a legal stalemate: on the one hand it was obliged, pursuant to Article 42a of Law 2190/1920, to present the real situation of the securities it had in its possession and, on the other hand, the value of securities had significantly increased from their price on the date of their acquisition, which was the price that should feature in the balance sheet. Therefore, the applicant company had had to proceed to a revaluation of the securities, and at the time the only possible way of doing so was to sell and repurchase. The imposition of the unduly paid tax on that transaction had thus amounted to an interference with its right to the peaceful enjoyment of its possessions.

29. With regard to the lawfulness of the interference, the applicant company argued that the applicable legal provisions were neither foreseeable nor precise, as it was called on to comply with contradictory obligations. It referred in that regard to the opinion of Th.G., author of a book on various opinions of the National Board of Accountants, including opinion no. 297/2432/1998 on the treatment of the sale and repurchase of securities on the same business day. Th.G. had included a comment in the book arguing that the completion of the transaction within the next few days indicated that it was notional and that therefore no real profit had been generated and no tax should be imposed. The applicant company further argued that an indication that the applicable legal provisions were not sufficiently accessible, foreseeable and precise lay in the fact that they had been amended by Article 2 of Law no. 3460/2006, which specifically provided that financial instruments could be valued at a fair value. In the present case, the transaction had merely served as a means for the applicant company to revalue its securities, as proven by the fact that securities had been sold to the members of the company's board and bought the next business day.

30. Lastly, with regard to the achievement of a fair balance, the applicant company noted that the imposition of tax on the transaction at issue had placed an unnecessary and excessive burden on it. There was no reason of public interest to justify requiring the applicant company to pay tax amounting to two-thirds of its annual tax bill because it had had its securities revalued in order to comply with its obligation to present the real situation of its assets.

B. The Court's assessment

31. The Court does not find it necessary to examine all the arguments raised by the parties in the present case since the application is in any event inadmissible for the reasons set out below.

1. General principles

32. The Court reiterates that taxation is in principle an interference with the right guaranteed by the first paragraph of Article 1 of Protocol No. 1, since it deprives the person concerned of a possession, namely the amount of money which must be paid. While the interference is generally justified under the second paragraph of this Article, which expressly provides for an exception as regards the payment of taxes or other contributions, the issue is nonetheless within the Court's control, since the correct application of Article 1 of Protocol No. 1 is subject to its supervision (see *Burden v. the United Kingdom* [GC], no. 13378/05, § 59, ECHR 2008).

33. The Court considers that when speaking of "law", Article 1 of Protocol No. 1 alludes to the same concept to be found elsewhere in the Convention, a concept which comprises statutory law as well as case-law. It implies qualitative requirements, notably those of accessibility and foreseeability (see *Špaček, s.r.o., v. the Czech Republic*, no. 26449/95, § 54, 9 November 1999).

34. According to the Court's well-established case-law, an instance of interference, including one resulting from a measure to secure payment of taxes, must strike a "fair balance" between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights. The concern to achieve this balance is reflected in the structure of Article 1 of Protocol No. 1 as a whole, including the second paragraph: there must be a reasonable relationship of proportionality between the means employed and the aims pursued (see *"Bulves" AD v. Bulgaria*, no. 3991/03, § 62, 22 January 2009). Consequently, the financial liability arising out of the raising of tax or contributions may adversely affect the guarantee secured under this provision if it places an excessive burden on the person or the entity concerned or fundamentally interferes with his or its financial position (see *Azienda Agricola Silverfunghi S.a.s. and Others v. Italy*, nos. 48357/07 and 3 others, § 102, 24 June 2014).

35. Accordingly, the Court cannot fail to exercise its power of review and must determine whether the requisite balance was maintained in a manner consonant with the applicant company's right to "the peaceful enjoyment of [its] possessions", within the meaning of the first sentence of Article 1 of Protocol No. 1 (see *Sporrong and Lönnroth*, cited above, § 69; *Lithgow and Others v. the United Kingdom*, 8 July 1986, §§ 121-22,

Series A no. 102; and *Intersplav v. Ukraine*, no. 803/02, § 38, 9 January 2007).

36. The Court further reiterates that a wide margin of appreciation is usually allowed to the State under the Convention when it comes to general measures of economic or social strategy (see *Wallishauser v. Austria (no. 2)*, no. 14497/06, § 65, 20 June 2013), as well as when framing and implementing policy in the area of taxation (see, among many other authorities, *Gasus Dosier- und Fördertechnik GmbH v. the Netherlands*, 23 February 1995, § 60, Series A no. 306-B, and *Stere and Others v. Romania*, no. 25632/02, § 51, 23 February 2006). Because of their direct knowledge of their society and its needs, the national authorities are in principle better placed than the international judge to decide what is "in the public interest" (see, for example, *Maggio and Others v. Italy*, nos. 46286/09 and 4 others, § 57, 31 May 2011, and *Travers v. Italy*, no. 15117/89, Commission decision of 16 January 1995) and the Court will generally respect the legislature's policy choice unless it is "manifestly without reasonable foundation" (see *Wallishauser*, cited above, § 65). Thus, it is firstly for the national authorities to decide on the type of tax or contributions they wish to levy. Decisions in this area normally involve, in addition, an assessment of political, economic and social problems which the Convention leaves to the competence of the member States, as the domestic authorities are clearly better placed than the Convention organs to assess such problems (see *Baláž v. Slovakia* (dec.), no. 60243/00, 16 September 2003).

2. *Application in the present case*

(a) The applicable rule

37. Article 1 of Protocol No. 1 in substance guarantees the right of property (see *Marckx v. Belgium*, 13 June 1979, § 63, Series A no. 31). Article 1 of Protocol No. 1 comprises three distinct rules: "the first rule, set out in the first sentence of the first paragraph, is of a general nature and enunciates the principle of the peaceful enjoyment of property; the second rule, contained in the second sentence of the first paragraph, covers deprivation of possessions and subjects it to certain conditions; the third rule, stated in the second paragraph, recognises that the Contracting States are entitled, amongst other things, to control the use of property in accordance with the general interest. The three rules are not, however, 'distinct' in the sense of being unconnected. The second and third rules are concerned with particular instances of interference with the right to peaceful enjoyment of property and should therefore be construed in the light of the general principle enunciated in the first rule" (see, among other authorities, *Sporrong and Lönnroth*, cited above, § 61; *James and Others v. the United*

Kingdom, 21 February 1986, § 37, Series A no. 98; and *Beyeler v. Italy* [GC], no. 33202/96, § 98, ECHR 2000-I).

38. It would appear to the Court to be the most natural approach to examine the applicant's complaint from the angle of a control of the use of property in the general interest "to secure the payment of tax", which falls within the rule in the second paragraph of Article 1 (see *National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society and Yorkshire Building Society v. the United Kingdom*, 23 October 1997, § 79, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-VII).

(b) Whether there was interference

39. The parties did not dispute that the imposition of tax by the Greek tax authorities on the impugned transaction of the applicant company constituted interference by a public authority with the applicant company's enjoyment of its possessions within the meaning of Article 1 of Protocol No. 1 to the Convention.

(c) Whether that interference was lawful

40. The Court observes that the applicant company's main argument was that the imposition of the tax had not been lawful, as it had sold and repurchased securities in order to comply with its obligation to present the real situation of its assets in the balance sheet and reflect the rise in the value of the securities which it owned. In this regard, the applicant company did not contest the provision on the basis of which the impugned tax had been imposed, but rather the interpretation of Article 38 § 1 of Law no. 2238/1994, complaining that the transaction it had performed should fall within the scope of the latter provision. It referred in that regard to opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants and an opinion given by Th.G., who considered that the completion of a transaction over the following business days indicated that the transaction had been notional and had not generated real profits.

41. It transpires from the decisions adduced before the Court that the domestic courts considered the disputed transaction to be a real transaction which generated profits and thus fell outside the scope of Article 38 of Law no. 2238/1994, according to which such transactions were not subject to tax.

42. In this regard, the Court reiterates that its power to review compliance with domestic law is limited. It is in the first place for the national authorities, notably the courts, to interpret and apply domestic law, even in those fields where the Convention "incorporates" the rules of that law, since the national authorities are, in the nature of things, particularly qualified to settle the issues arising in this connection (see *Zagrebačka banka d.d. v. Croatia*, no. 39544/05, § 263, 12 December 2013). Unless the interpretation is arbitrary or manifestly unreasonable, the Court's role is

confined to ascertaining whether the effects of that interpretation are compatible with the Convention. This principle is particularly relevant in a case such as the present one, which involves a highly specialised and technical area of law (see, *mutatis mutandis*, *Anheuser-Busch Inc. v. Portugal* [GC], no. 73049/01, § 83, ECHR 2007-I).

43. Turning to the circumstances of the present case, the Court observes that the opinion of the National Board of Accountants refers to the tax treatment of the profits generated by a transaction falling within the scope of Article 16 of Law no. 2324/95, namely the sale and repurchase of securities within the same business day. It additionally observes that the tax authorities did not accept the amended tax declaration submitted by the applicant company, on the grounds that the transaction had generated profits and had been completed on different business days. Therefore, in the authorities' view, Article 38 § 1 of Law no. 2238/1994, taken in conjunction with opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants, was not applicable (see the appeal lodged by the tax authority, paragraph 12 above). The Court of Appeal and subsequently the Supreme Administrative Court confirmed that interpretation.

44. In this regard, the Court notes that the interpretation in question flows directly from the wording of Article 16 of Law no. 2324/95 and opinion no. 297/2432/1998 of the National Board of Accountants. As regards the alternative interpretation put forward by the applicant company and based on the opinion of Th.G., the Court notes that an academic theory cannot replace the interpretation given to a legal provision by the authorities, especially in circumstances such as those in the present case in which it appears that the theory in question is not widely supported.

45. Contrary to what the applicant company alleged, there was no legal stalemate as it was entirely possible for a company to sell and repurchase securities in order to present its real assets without being taxed, under the specific conditions set out in Article 16 of Law no. 2324/95. The applicant company, however, did not comply with the conditions set out therein (paragraph 15 above). The domestic courts therefore confirmed the tax authorities' assessment that the transaction had generated profits and was subject to tax. In the Court's view, that assessment cannot be considered manifestly unreasonable or arbitrary.

46. The Court finds, therefore, that the applicable legal provisions were adequately accessible and foreseeable and concludes that the interference complained of had a sufficient legal basis in Greek law to comply with the requirements of the second paragraph of Article 1 of Protocol No. 1.

(d) The general interest

47. The Government argued that the interference with the applicant company's right to the peaceful enjoyment of its possessions had served the general interest of preserving the stability and sustainability of the domestic

economy through the collection of taxes. The applicant company did not contest that argument. The Court sees no reason to hold otherwise and thus concludes that the impugned tax served an aim in the general interest.

(e) Whether a fair balance was struck between the competing interests

48. Turning to the question of whether a fair balance was struck between the competing interests, the Court notes that the applicant company complained that the tax imposed on it in respect of the disputed transaction amounted to two-thirds of the tax it had been requested to pay for that financial year. However, in the Court's view that fact alone does not suffice to establish that the tax imposed was not proportionate. In particular, no complaint was made before the domestic courts or this Court to the effect that the percentage of tax imposed was disproportionate to the profit generated or to the overall financial situation of the applicant company. In these circumstances, the Court finds no indication that the authorities failed to strike a fair balance between the public interest of collecting taxes and the applicant company's right to the peaceful enjoyment of its property. The Court also notes that there is no evidence in the case file – and in any event it was not argued by the applicant company – that the levying of such a sum fundamentally undermined the applicant company's financial situation. This is one of the factors to which the Court has given weight when gauging whether a fair balance has been struck in a given case (see *N.K.M. v. Hungary*, cited above, § 42 with further references to the Court's case-law, and *Cacciato v. Italy* (dec.), no. 60633/16, 16 January 2018). In the light of the above, the Court cannot find that the tax which the applicant company was obliged to pay to the authorities can be regarded as adversely affecting its property rights to such an extent that it would be disproportionate or amount to an abuse of the State's right under Article 1 of Protocol No. 1 to levy taxes.

49. Taking into account the wide margin of appreciation which the States have in taxation matters, the Court therefore considers that the actions taken by the respondent State, in imposing tax on the transaction at issue because the sale and repurchase of securities had taken place on different business days and not on the same day, did not upset the balance which had to be struck between the protection of the applicant company's rights and the public interest in securing the payment of taxes.

C. Conclusion

50. In view of the foregoing considerations the Court finds that the interference with the applicant company's right to the peaceful enjoyment of its possessions was justified under Article 1 of Protocol No. 1 to the Convention.

51. It follows that the application is inadmissible under Article 35 §§ 3 (a) of the Convention as being manifestly ill-founded, and must be rejected pursuant to Article 35 § 4 thereof.

For these reasons, the Court, unanimously,

Declares the application inadmissible.

Done in English and notified in writing on 7 October 2021.

Liv Tigerstedt
Deputy Registrar

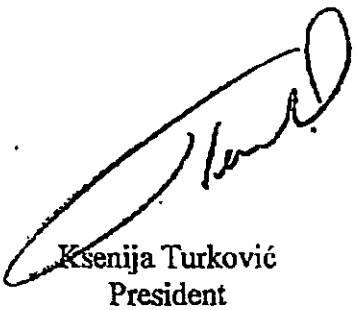

Ksenija Turković
President